

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **R. Z.**, nar. X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, č.j. 14015/DS/2014/Er, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 14. 7. 2014, č. j. 2014/2480/SPR/NOH, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“ či jen „ZPPK“), jichž se měl dopustit v příčinné souvislosti s porušením ust. § 6 odst. 8 písm. a) a § 18 odst. 4 citovaného zákona, za což mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. e) ZPPK pokuta ve výši 2.500,--Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,--Kč. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal, že se mu nedostalo náležitého poučení v souvislosti s výzvou k odstranění nedostatků odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Byť totiž žalovaný vydal výzvu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 2014/2480/SPR/NOH, absentovalo v ní poučení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění, tedy výzva nebyla podle žalobce účinná. A žalobce pokračoval tím (dále citace ze žaloby, a to z opatrnosti před výtkou, že ji soud nepřiměřeně zkrátil, změnil její obsah apod., neboť v tomto směru má nadepsaný krajský soud již své zkušenosti z veřejných jednání o žalobách podaných advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a zastupovaných v substituci Mgr. Václavem Voříškem), že:

Takováto skutečnost staví písemnost, která stanovuje lhůtu účastníku řízení, na roveň nezávazného sdělení, zástupce žalobce však v tomto případě nebyl informován o případných následcích, které nastanou v případě, když na výzvu nebude reagovat. Poučovací povinnost správních orgánů vychází z ust. § 4 odst. 2 správního řádu, přičemž je stanovena v souvislosti s úkonem směřujícím vůči účastníkovi, kdy podstata správního řízení, ve kterém se nepředpokládá odborná erudice účastníků řízení, tkví mj. v zásadě poučovací. Dle názoru žalobce absence poučení v případě výzvy k doplnění odvolání má vliv na relevanci celé listiny a v té souvislosti na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce mohl očekávat, že v případě, že odvolání nedoplní, nebude k němu přihlíženo, a tedy rozhodnutí marným uplynutím lhůty stanovené k doplnění odvolání nabyde právní moci. Pokud by tak součástí sankce byl též zákaz činnosti, účastník řízení by mohl tento započít vykonávat, ač správní orgán by právní moc rozhodnutí vyznačil teprve ke dni rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, ač by účastník řízení nemohl jeho vydání očekávat, neboť nebyl řádně poučen o dalším procesním postupu správního orgánu.

Žalobce se v tomto odkazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67: „K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.“

Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně žalovaného porušil práva žalobce v pozici obviněného takovým způsobem, který je důvodem ke zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně pro vážné porušení zákona mající za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že důkazy nebyly provedeny v souladu s ústavními limity dokazování a že byly chybně vyhodnoceny. Pochybení spatřoval v tom, že (dále citace ze žaloby):

V záznamu o přestupku absentují povinné náležitosti záznamu o měření – měřil, - svědek měření, - GPS souřadnice.

Povinnost uvedení osoby, která prováděla měření, vyplývá z ust. § 79a zákona 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, kdy měřit rychlost je oprávněna pouze policie nebo obecní policie, tj. policista ve služebním poměru nebo strážník v pracovním poměru a zvláštní odbornou způsobilostí. Měření tedy nemůže provádět ani civilní zaměstnanec policie (obecní policie) a ani nemůže jít o měření automatizované, které podléhá zvláštní certifikaci.

Svědectví měření vyplývá z obecného důkazního práva, kdy neuvedením svědka měření, tj. druhého a dalšího člena hlídky, nelze relevantním způsobem (svědci se zadávají již před samotným měřením) ověřit, zda policisté opravdu na místě byli, jinak, než ex post tvrzením policistů.

GPS souřadnice udávají místo měření s takovou přesností, aby bylo možné ověřit postavení měřicího zařízení v souladu s návodem k použití. Záznam o přestupku striktně rozlišuje »místo měření«, tj. umístění radaru a »stanoviště«, tj. místo, kde policisté zastavují vozidla a vypořádávají přestupky.

Žalobce namítá, že nebylo stanoveno místo faktického měření. Toto má za následek, že nelze zpětnou analýzou provést přezkoumání daného důkazu z měření s ohledem na kontradiktornost dokazování.

Jak uvedl odborný posudek (kterým se správní orgány nezabývaly – viz níže), Ověření správnosti nastavení měřicího přístroje bývá ověřeno zpětnou geometrickou analýzou. V tomto případě však nebylo možno zpětnou geometrickou analýzu provést, neboť pro tuto je potřeba znát polohu měřicího zařízení a měřeného vozidla. Poloha měřeného vozidla může být získána pomocí dominant v pozadí snímku, s jejichž pomocí je od polohy měřicího zařízení poloha měřeného vozidla přesně stanovena. V tomto případě však není možné určit polohu měřicího zařízení, neboť poloha měřicího zařízení byla popsána pouze jako Libňatov č. p. 151. Dům č. p. 151 je zvýrazněn na snímku z místa měření výše. Je zřejmé, že toto není přesným popisem polohy, neboť v prostoru naproti domu č. p. 151 mohlo stát měřicí vozidlo kdekoliv. Bez znalosti přesné polohy měřicího zařízení není možné provést zpětnou geometrickou analýzu s požadovanou přesností. Není možné určit, zda měření proběhlo při správném odklonu měřicího svazku od osy měřeného vozidla a tedy v souladu s návodem k obsluze.

Měření rychlosti vozidla není úředním měřením ve smyslu § 21 zákona o metrologii, tedy není nadán presumpcí správnosti, a je nutno s ním zacházet jako s každým jiným důkazem. Důkazy provedené na základě fyzikálních jevů, je zcela logicky nutno posoudit zpětnou analýzou, zda byly naplněny určité podmínky. Pokud to nelze, tak nelze s určitostí dovodit jejich správnost, ale naopak, jak je v technice platné - je výsledek nepoužitelný.

Správní orgány argumentují tzv. „privilegovaným důkazem“, kdy nesprávně citují z rozsudku 1 As 12/2008-67, publ.1607/2008 Sb. NSS, kdy měření považují jako takové za privilegované. Nejvyšší správní soud ovšem uvedl, že „z povahy věci je však zřejmé, že změřením rychlosti (tedy zachycením průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány má, za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy, mezi soustředěnými důkazními prostředky privilegované postavení“. Nejvyšší správní soud tedy, zcela správně, podmínil „privilegování důkazu“ podmínkou zajištění práva na spravedlivý proces, a to jak získáním, tak i provedením daného důkazu v souladu s právními předpisy. Privilegovanost nespočívá v samotném měření, ale až ve fázi jeho hodnocení v rámci induktivní metody dokazování.

K induktivní metodě dokazování Ústavní soud řekl, že „Postup orgánů činných v trestním řízení, jenž je ovládán induktivní metodou (již pro její podstatu), musí být, má-li vykazovat soulad s principy řádného procesu, ovládán procesní čistotou provedeného řízení, a to podle přesvědčení Ústavního soudu i co do jeho přezkoumatelnosti ve vztahu k jednotlivým dílčím komponentům (fázím) procesu dokazování, z nichž se tento skládá. Trestně procesní teorie i praxe tyto fáze zpravidla dělí na vyhledávání důkazů; jejich opatření, provádění a procesní zajištění, jimiž si orgány činné v trestním řízení zákonem stanoveným způsobem opatřují z pramene důkazu zprávy o skutečnostech významných pro věc a ty zachycují v příslušném protokolu (§ 55 tr. řádu); dále pak na fázi, v níž dochází k prověrce důkazů, a vyvrcholením tohoto procesu je konečně jejich hodnocení (§ 2 odst. 6 tr. řádu, čl. 82 Ústavy České republiky) vedoucí k závěru o spáchání skutku obžalovanou osobou a rozhodnutí o vině a trestu či o případném zproštění obžaloby.“ [Ústavní soud, IV. ÚS 10/02; 84/2003 USn.].

Z toho tedy vyplývá, že „účelem trestního řízení není jenom spravedlivé potrestání pachatele, nýbrž i "fair" proces, který je nevyhnutelnou podmínkou existence demokratického právního státu. Způsob opatrování důkazů proto nelze přizpůsobovat momentálnímu přesvědčení orgánů činných v trestním řízení o pachateli a vině, ale vždy je třeba striktně dbát předepsaných procesních pravidel, jakožto i jiného přípustného prostředku k získání důkazů“[ÚS sp. zn. II. ÚS 268/03, II. ÚS 2014/07 atd.]. Žalobce cítí, že bylo zasaženo do jeho ústavních práv tím, že správní orgány opominuly provést prověření důkazu, ač tak byly povinny provést zůřední povinnosti, jakož i, speciálně v případě měření rychlosti rychloměrem, u nějž ověřovací list stanoví jako podmínku účinnosti ověření dodržení postupu při měření dle Návodu k obsluze, dle názoru Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 3 As 29/2011 –56: „Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje (...) za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledky zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci.“

Ostatně i samotný ověřovací list k měřicímu zařízení, jež je součástí spisu, uvádí, že „rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze“, tedy autorizované metrologické středisko dává jako zásadní podmínku správnosti měření, dodržování návodu k obsluze.

Jak tedy platí pro trestní obvinění, tak „skutek, jehož zjištění je založeno na důkazech, které nebyly provedeny kontradiktorně, zásadně není způsobilý k tomu, aby na něj bylo aplikováno hmotné právo, neboť zjištění takového skutku není výsledkem spravedlivého procesu“ [NS sp. zn. 7 Tdo 389/2007-I].

Správní orgán ve svém rozhodnutí neuvedl jedinou skutečnost, ze které by usoudil, že měření bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze měřícího zařízení. Správní orgán se ani nesnažil zjistit, jak bylo při obsluze měřícího zařízení postupováno, např. výsledkem svědků. Dle názoru žalobce správní orgán pochybil k újmě práv žalobce tím, že nevyslechl svědky. Například rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115 dospěl mj. k závěrům, že „Krajský soud zcela správně správním orgánům vytkl, že k dokazování použily pouze doznání učiněné žalobcem jako obviněným a úřední záznamy vyhotovené zasahujícími policisty, ačkoli ve věci bylo možno vyslechnout svědky (...). Soud proto správním orgánům uložil, aby v dalším řízení před vydáním rozhodnutí vyslechl zasahující policisty a zhodnotily věrohodnost, pravdivost, závažnost a zákonnost provedených důkazů.“ Pokud tedy jsou tyto výše uvedené nezpůsobilý „důkaz“ z dokazování vyňat, tak správní orgán nemá žádný přímý důkaz o vině odvolatele o přestupku, tedy je zjevné, že daný důkaz, jež je nepřípustný, má zásadní vliv na rozhodnutí samotné – při absenci důkazu nelze vinu jakkoli prokázat.

Žalobce na podporu svého tvrzení, že měření bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze měřícího zařízení, přikládá k žalobě odborný posudek provedeného měření, který navrhuje provést jako důkaz. Žalobce namítá, že správní orgány mají za povinnost prověřovat důkazy a zajišťovat rozhodné skutečnosti ve prospěch i v neprospěch obviněného, nikoliv automaticky rozhodovat o vině; byly to tak správní orgány, jejichž prací mělo být obdobný posudek zajistit svépomocí, případně jiným vhodným způsobem zjistit, zda bylo měřeno v souladu s Návodem k obsluze měřícího zařízení. Jak vyplývá z přiloženého posudku, z provedených důkazů nelze vyhodnotit, že měřící zařízení bylo ustaveno v souladu s Návodem k obsluze a proto nelze z ničeho dovodit, že měření proběhlo dle požadavků uvedených v Návodu k obsluze.

V dalším žalobním bodu žalobce namítal nesrozumitelnost právních pojmů užitých v odůvodnění rozhodnutí a majících vliv na rozhodnutí. Konkrétně že, společenská nebezpečnost jednání obviněného (žalobce) je vysoká. Toto tvrzení rozvedl tím, že (dále citace ze žaloby):

V prvé řadě je nesrozumitelné tvrzení o »společenské nebezpečnosti«, kdy daný termín přestal být součástí právního řádu k 1. 1. 2010, a to z důvodu, že neurčitý ideologický pojem nebezpečnosti činu pro společnost trestní zákoník již neupravuje, neboť úmyslem zákonodárce zřejmě bylo oproštění se od používání „gumových pojmů“ a floskulí s cílem přesněji vymezit jednotlivé skutkové podstaty trestných činů.

Správní orgán použitím ideologické socialistické argumentace učinil rozhodnutí co do naplnění skutkové podstaty přestupku, nepřezkoumatelným z důvodu nezákonnosti rozhodnutí, protože vychází z právních poměrů, které jsou na zdejším území v současnosti již neplatné.

Pojem »vysoká nebezpečnost« je opět pojmem, který je zcela v intencích trestných činů a nikoli přestupků (srov. např. § 138 trestního zákoníku), kdy pojem „vysoká nebezpečnost“ je blízký pojmu „větší škoda“; z ustálené judikatury je zjevné, že přestupkem je vždy jednání,

jehož společenská škodlivost je vždy nižší než nepatrná – jinak negativním vymezením ust. § 2 odst. 1 k trestným činům, by nebylo možné hovořit o přestupku a skutek by nebyl věcně příslušný projednat správní orgán, ale soud v trestním řízení.

Nadto správní orgán prvního stupně žalovaného uvedl, že „...šlo o jednání společensky značně nebezpečné...“, což vycházejí opět z ust. § 138 odst. 1 trestního zákoníku, tak značnou nebezpečností, resp. značnou škodou se rozumí škoda dosahující částky nejméně 500 000 Kč.

K dalším tvrzením správního orgánu prvního stupně toliko, že jde o zcela účelové a šablonovitým způsobem provedené odůvodnění, které nesouvisí s měřením v daném konkrétním případě. Na webu iBesip jsou průměrné reakční doby řidičů všech věkových kategorií současně a průměrné brzdné dráhy. V daném konkrétním případě je nutno vycházet z konkrétních vozidel v konkrétních případech.

Již z výše uvedeného je patrné, že správní orgán se nezabýval konkrétními okolnostmi na místě samotném, ale zjevně vycházel z dat, jež se na daný případ nevztahují. Rozhodnutí tak není dostatečně odůvodněné, neboť jeho odůvodnění nelze porozumět.

Žalobce uzavřel s tím, že v přestupkovém řízení došlo rovněž k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), když správní orgán prvního stupně žalobce podle něho nepoučil. Správní orgán sice v předvolání k ústnímu jednání ze dne 27. 5. 2014, č. j. 2014/2480/SPR/NOH, uvedl, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu má žalobce právo se ve lhůtě stanovené správním orgánem v řízení vyjádřit k podkladům rozhodnutí; pokud se ve stanovený termín ústního jednání dne 7. 7. 2014 v 09:00 hodin nezúčastní, tak že má správní orgán za to, že tohoto svého práva nevyužil. Takové poučení je podle žalobce nedostatečné a rozporné. Jeho první část totiž dává účastníku řízení legitimně očekávat, že mu bude správním orgánem stanovena lhůta k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí; druhá část poučení však využití takového práva podmiňuje účastí na jiném úkonu, což dle názoru žalobce není přípustné a poučení není v žádném případě srozumitelné. Z poučení správního orgánu přitom nelze seznat, k jakému datu měl správní orgán v úmyslu vydat rozhodnutí a kdy shromáždí kompletní podklady pro rozhodnutí tak, aby se žalobce mohl se všemi seznámit a vyjádřit se k nim. Žalobce se při své argumentaci opíral o rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 258/2008, podle něhož „Pokud je účastníku správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotyčného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci, zakládá to vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníku správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí.“

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 21. 11. 2014. Nejdříve v něm shrnul jednotlivé žalobní body a poté k nim uvedl následující.

Předně se odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, které považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Konstatoval, že zmocněnec žalobce podal dne 29. 7. 2014 e-mailem tzv. blanketní odvolání, jehož text zněl „*Podávám odvolání proti rozhodnutí ve věci obviněného: Z. R., nar.X, bytem X.* Správní orgán vyzval žalobce písemností ze dne 30. 7. 2014, doručené jeho zmocněnkyni fikcí dne 11. 8. 2014, k doplnění tohoto blanketního odvolání (dle ust. § 82 odst. 2 a § 37 správního řádu). Pro jeho doplnění stanovil správní orgán I. stupně lhůtu v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu, a to do 5 pracovních dnů od doručení této výzvy tj. do 18. 8. 2014. Zmocněnkyně žalobce tak však neučinila.

Správní orgán I. stupně vyzval zmocněnkyni žalobce k doplnění odvolání podle § 37 správního řádu, a to ve spojitosti s § 93 odst. 1 správního řádu, neboť neobsahovalo odvolací důvody, coby jeho povinnou náležitost dle § 82 odst. 2 správního řádu. Pokud totiž odvolání nemá některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, tak je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu, tedy pomoci podateli nedostatky odvolání odstranit nebo ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Žalovaný je přesvědčen, že uvedeným jednáním správního orgánu I. stupně nedošlo k porušení ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech. Žalobce se v žalobě odkazuje na ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, toto ustanovení se však týká žádosti. Zákonodárce explicitně požaduje poučovací povinnost u žádosti viz zmiňované ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, ale nikoliv u podání viz ust. § 37 správního řádu.

K námitkám ohledně neprovedení důkazu v souladu s ústavními limity a vadného vyhodnocení důkazu žalovaný uvedl, že daných přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 6. 3. 2014 v 15:41 hod. v obci Libňatov, silnice č. II/304, u domu č. p. 151, řídil motorové vozidlo tov. značky Opel Vivaro, registrační značky X a při řízení tohoto vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/h o 20 km/h a více. Silničním radarovým měřičem rychlosti schváleného typu Ramer 7CCD, v.č. lidaru 0088/92, zabudovaným ve služebním vozidle Policie ČR, ověřovací list č. 228/3, platnost do 29. 10. 2014, byla žalobci naměřena rychlost jízdy 87 km/h, po zvážení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h činila rychlost jízdy 84 km/h, což je o 34 km/h více, než je stanovena nejvyšší dovolená rychlost v obci. Na místě byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Dále žalobce při silniční kontrole nepředložil řidičský průkaz, který jako řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe.

Zavinění žalobce – překročení rychlosti jízdy, bylo řádně zadokumentováno – oznámení přestupku Policií ČR pod č. j. KRPH-24061-6/PŘ-2014-051006 /č. listina 1-8/, tj. protokol o oznámení přestupku /list. č. 2/, fotografie měřeného vozidla, fotografie řidiče /list. č. 4-5/, výpis z knihy měření /list. č. 6/, záznam silničního

měřicího zařízení RAMER /list. č. 8/, ověřovací list měřicího zařízení /list. č. 7/. Vozidlo žalobce bylo hlídkou Policie ČR zastaveno, jeho totožnost byla vytěžena na OOP Úpice /žalobce nepředložil řidičský ani občanský průkaz/, kdy fotografie v registru obyvatel se shodovala s aktuální podobou řidiče.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že přestupek byl zjištěn a oznámen Policií ČR v souladu s ust. § 58 přestupkového zákona. Oprávnění k měření rychlosti Policií ČR vyplývá z ust. § 79a ZPPK. Měření rychlosti bylo prováděno měřičem rychlosti RAMER 7CCD, zabudovaným ve služebním vozidle Policie ČR značky Škoda Octavia v civilním provedení, ověř. list č. 228/13, a to ve směru na obec Úpice. Měření bylo prováděno v souladu s návodem měřicího zařízení, měření provedl pprap. Bracháček, druhým členem policejní hlídky byl nstržm. Janák.

Měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD, výrobní číslo 0088/92, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti, konec platnosti ověření byl stanoven ke dni 29. 10. 2014. Ze záznamu o přestupku lze vyčíst údaje o rychlosti, směru, dni měření, čase, stanovišti (měřeno ze zaparkovaného vozidla). V poznámce je uvedeno, kdo prováděl měření a č. j., pod kterým je věc vedena u Policie ČR. V popisu přestupku bylo místo měření specifikováno u domu č. p. 151.

K otázce týkající se korektnosti měření žalovaný odkazoval na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který judikuje, že pokud byla rychlost vozidla předmětným rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem a správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č.j. 3 As 82/2012-27). V dané věci nebylo třeba doplňovat existující a nesporný skutkový stav dalším dokazováním.

Žalobce předložil odborný posudek číslo ODP-214/2014/PŠ-TR k měření rychlosti na silnici II/304 v obci Libňatov, dne 6. 3. 2014 obv. Z. R., nar. X, bytem X, který byl vypracován P. Š., až k žalobě, a to na základě zadání advokáta. V části odborného posudku označené 2.2 odpověděl jeho zpracovatel takto: Bod 1. - Na základě dostupných informací o měření vyplývá, že bylo měřeno vozidlo žalobce. Bod 2. - Na základě dostupných informací o měření jasně vyplývá, že měřicí zařízení pracovalo v době měření správně. Bod 3. - Na základě dostupných informací vyplývá, že nelze konstatovat, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s návodem k obsluze. Bod 4. - S ohledem na nemožnost objektivního posouzení průběhu řízení nelze konstatovat, že změřená rychlost odpovídala rychlosti měřeného vozidla.

Z tohoto Odborného posudku, který nebyl zpracován znalcem, nevyplývaly žádné podložené a odůvodněné skutečnosti, které by měly vliv na hodnocení správnosti provedeného měření. Za neodůvodněnou měl žalovaný rovněž námitku ohledně nesrozumitelnosti právních pojmů v rozhodnutí užitých, neboť jsou vžité a srozumitelné. Jejich použití nemělo zcela jistě vliv na rozhodnutí samotné. Uvedené pojmy byly použity při popisu způsobu spáchání přestupků a okolností, za kterých byly spáchány. Pokud žalobce namítal absenci poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný konstatoval, že žalobce byl písemností ze dne 27. 5. 2014, doručenou žalobci dne 2. 6. 2014, zmocněnci fikcí dne 9. 6. 2014, v předvolání k ústnímu

jednání na den 7. 7. 2014 poučen v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Dle názoru žalovaného se jedná o dostatečné a srozumitelné poučení v souladu se správním řádem.

Vzhledem k tomu žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání před krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci ve výzvě výslovně poučeni. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry

Stěžejní skutková zjištění a důvody, pro které byl žalobce shledán vinným ze spáchání daného přestupku, jsou obsaženy v prvoinstančním rozhodnutí správního orgánu a v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného. A to i ve světle skutečnosti, že žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí žádné věcné odvolací námitky nevznnesl, protože se spokojil s podáním tzv. blanketního odvolání proti němu.

Z odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí, jakož i žalovaného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů při rozhodování věci orgány veřejné správy zúčastněné na řízení vycházely. Bylo jimi zjištěno, že žalobce dne 6. 3. 2014, v 15:41 hodin, v obci Libňatov, na silnici č. II/304, u domu č.p. 151, okres Trutnov, řídil motorové vozidlo tov. značky Opel Vivaro, registrační značky X a při řízení vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/h o 20 km/h a více. Silničním radarovým měřičem rychlosti schváleného typu Ramer 7CCD, v.č. lidar 0088/92, zabudovaným ve služebním vozidle Policie ČR, ověřovací list č. 228/3, platnost do 29. 10. 2014, totiž byla žalobci naměřena rychlost jízdy 87 km/h, po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h tak činila jeho rychlost jízdy 84 km/h, což je o 34 km/h více, než je stanovena nejvyšší dovolená rychlost v obci. Dále žalobce nepředložil při silniční kontrole řidičský průkaz. Do oznámení o přestupku se nevyjádřil a ani jej nepodepsal.

Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí konstatoval, že dle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, sp. zn. 2 As 56/2007, nebo ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43). Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání (není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu obviněný rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého

rozhodnutí), jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaný přezkoumal správnost celého řízení a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně při řešení tohoto přestupku postupoval dle ust. § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti. Zjištěné skutečnosti jsou zachyceny ve správním spisu prvoinstančního správního orgánu, totožnost řidiče (žalobce) byla vytěžena na obvodním oddělení Policie ČR v Úpici, když ten nepředložil při kontrole řidičský ani občanský průkaz, přičemž fotografie v registru obyvatel se shodovala s aktuální podobou řidiče. Překročení rychlosti žalobcem bylo nezpochybnitelným způsobem prokázáno, když správní orgán I. stupně vycházel ze zjištění uvedených v oznámení o přestupku policejním orgánem ze dne 18. 3. 2014, č. j. KRP-24061-6/PR-2014-051006, doplněného úředním záznamem z téhož dne, z protokolu o oznámení přestupku sepsaného na místě, z fotodokumentace měřeného vozidla a řidiče – žalobce, z výpisu z knihy měření, záznamu silničního měřicího zařízení RAMER R7CCD a z ověřovacího listu tohoto měřicího zařízení (všechny tyto listiny jsou součástí správního spisu pod č. I. 1 – 8).

Přestupek byl projednán při jednání dne 7. 7. 2014, z protokolu o tomto jednání je zřejmý rozsah provedeného dokazování, odpovídající výše uvedenému (viz strana druhá protokolu dole a jeho strana třetí nahoře). Rovněž podle žalovaného byl přestupek zdokumentován nezpochybnitelným způsobem, takže případné výsledky zasahujících policistů byly za dané skutkové situace nadbytečné. V této souvislosti žalovaný odkazoval i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, sp. zn. 10 As 25/2014, v němž je krom jiného uvedeno: „Úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, nota bene v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům (zde fotografie z měřicího zařízení)..... Nejvyšší správní soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že stěžovatel řídil motorové vozidlo rychlostí o více než 40 km/hod vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Výslech policistů za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu ani žádná relevantní konkurující tvrzení, pak byl naprosto zbytečný (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013“.

A žalovaný k tomu dále dodal, že Policie ČR je za účelem plnění svých úkolů oprávněna použít technické prostředky k měření rychlosti vozidel a že právě kategorie přestupků spočívajících v překročení maximální povolené rychlosti patří mezi ty, kdy záznam z technického zařízení (radaru) je stěžejním a mnohdy jediným důkazním prostředkem prokazujícím protiprávní jednání. Žalovaný se dále zabýval otázkou skutkové podstaty daného přestupku se závěrem, že jak jeho formální, tak materiální znaky byly jednáním žalobce naplněny. Na základě provedeného dokazování bylo prokázáno, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o 34 km/h. Žalovaný uzavřel s tím, že správním orgánem I. stupně byl zjištěn

skutečný stav věci, o kterém neexistují rozumné pochybnosti. Žalovaný přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání předcházelo s právními předpisy, neshledal však žádné vady, které by mohly mít vliv na jeho zákonnost. Proto odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

V souladu se stávající judikaturou Krajského soudu v Hradci Králové třeba konstatovat, že zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem je skutečnost, zda v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Ostatně podle závěru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“

V nyní přezkoumávané věci správní orgány dostaly těmto požadavkům. Podklady, které použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, totiž plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Proto nemohla být žaloba úspěšná, zvláště když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu přestupkového řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, fotodokumentace předmětného vozidla a osoby žalobce, ověřovací list měřicího zařízení, výpis z knihy měření se záznamem času a místa měření a záznam o přestupku – radarový snímek, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu se zásadou materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí z úřední povinnosti, tedy zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 správního řádu).

Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně provedl v intencích uvedeného řádné dokazování, přičemž z podkladů rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o vině žalobce. Důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky. Zvláště třeba zdůraznit, že byl použit v době platnosti svého ověření a tím naplněn i zákonný požadavek dle ust. § 11 odst. 1 zák. č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění. Ověřením uvedeného měřicího přístroje jako měřidla se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Oba správní orgány vycházely ve svých rozhodnutích z platného ověřovacího listu zmíněného měřicího zařízení, přičemž o jeho identitě není žádná pochybnost (§ 11 odst. 1 zákona o metrologii). Žalobce v průběhu přestupkového řízení nezpochybňoval způsob měření, a za tohoto stavu nemohou jeho žalobní námitky v tomto směru obstát (o tom ještě dále). Skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn a nebylo třeba jej doplňovat dalším dokazováním.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce po doručení prvoinstančního rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 14. 7. 2014, toto napadl včas podaným odvoláním, zaslaným jeho zmocněnkyní M. V. Jde o odvolání ze dne 29. 7. 2014, zaslané elektronickou cestou. Žalobce v něm však žádné odvolací námítky proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí nevznesl, protože se spokojil s podáním tzv. blanketního odvolání. Na ně reagoval prvoinstanční správní orgán „Výzvou k doplnění podání“ ze dne 30. 7. 2014, adresovanou zmocněnkyni žalobce. Uvedený správní orgán v ní konstatoval, že „Odvolání nesplňuje náležitosti ust. § 82 odst. 2 správního řádu, neboť z něho není patrné, v jakém rozsahu rozhodnutí správního orgánu napadá, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.“ Vzhledem k tomu zmocněnkyni vyzval, aby podání (odvolání) ze dne 29. 7. 2014 doplnila ve smyslu ust. 82 odst. 2 správního řádu, jakož i o náležitosti uvedené v jeho § 37. K tomuto doplnění zároveň poskytl zmocněnkyni žalobce lhůtu 5 pracovních dnů od doručení výzvy. Tato výzva byla zmocněnkyni žalobce doručena nejen na jí vymíněnou elektronickou adresu X ze které ostatně zaslala správnímu orgánu i blanketní odvolání, ale i na adresu jejího trvalého pobytu. Zmocněnkyně žalobce však na výzvu k odstranění nedostatků odvolání vůbec nereagovala, tedy nenapadla závěry správního orgánu prvního stupně žádnou konkrétní odvolací námítkou, ať již procesní či věcnou. Nerozporovala tedy náležitosti záznamu o měření (osobu provádějící měření, způsob měření, postavení měřicího zařízení – GPS, záznam o přestupku, neuplatňovala námítky týkající se dodržení Návodu k obsluze měřicího zařízení, jeho ověřovací list atd. – viz žaloba v části „Neprovedení důkazu v souladu s ústavními limity dokazování a vadné vyhodnocení důkazu“), takže námítky proti závěrům správního orgánu prvního stupně si žalobce ponechal až do žaloby podané u zdejšího krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví.

K tomu třeba předně uvést, že soudy rozhodující ve správním soudnictví sice poskytují účastníkům správního řízení ochranu jejich veřejným subjektivním právům (§ 2 s.ř.s.), **avšak až po vyčerpání řádných opravných prostředků**, pokud je zvláštní zákon připouští (viz § 5 s.ř.s.). Žalobce tak v dané věci „vynechal“ z hlediska materiálního (formálně odvolání podal, avšak žádné námítky v něm neuvedl) z prostředků ochrany svých práv ten nejzákladnější, který platná právní úprava obsahuje, a kterým je odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 81 a násl. správního řádu). K problematice blanketních odvolání se pak vyslovil zásadním způsobem již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, následovně:

„Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní stěžovatel se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění.

Stěžovatel tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel ani jeho zástupce kromě zaslání omluvy z jednání a podání blanketního odvolání, které ani k výzvě nedoplnili, žádným způsobem se správními orgány nekomunikovali. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že právě stěžovatel naplnil skutkovou podstatu, která mu byla kladena za vinu.....Žalovaný považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.“

S ohledem na shora uvedený judikatorní závěr, že správní soudnictví neexistuje proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nemohl krajský soud posoudit důvodnost věcných námitek žalobce. Nyní namítané okolnosti nebyly ve správním řízení žádným způsobem rozporovány a zjištěné skutečnosti nevyvolávaly žádné pochybnosti. Žalobní námitky jsou tak vlastně námitkami, které napadají nikoli rozhodnutí žalovaného, ale rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Obdobně se k otázce uplatnění skutkových námitek až v řízení před krajským soudem vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, takto: „Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení.“

Stejně tak žalobce, pokud měl zato, že správní orgán prvního stupně pochybil při zjišťování skutkového stavu, nic mu nebránilo namítnout to již v odvolání, což však neučinil (k tomu srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 – 232). Nyní již námitky zpochybňující zjištěný skutkový stav věci nelze před správním soudem projednat (srov. bod 14 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 – 39, bod 45 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9As 291/2015 – 39, bod 27 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, a ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39).

Nelze též nezmínit, a to zvláště v souvislosti se žalobní námitkou o neprovedení zásadní poučovací povinnosti, že zmocněnkyně Markéta Veselá, která zastupovala žalobce, patří k těm zmocněncům zastupujících přestupce i v jiných přestupkových řízeních, kteří využívají formy blanketních odvolání k účelové a obstrukční strategii (viz např. věci vedené nadepsaným soudem pod sp. zn. 51A 11/2014, 51A 17/2014 a 51A 20/2014, věci vedené pobočkou nadepsaného krajského soudu v Pardubicích pod sp. zn. 52A 60/2014, sp. zn. 52A 57/2014, sp. zn. 52A 32/2014, rozsudky Nejvyššího správního soudu vydané ve věcech sp. zn. 9As 60/2015, 9As 34/2015, 9As 162/2014, 7As 106/2015, 8As 180/2014 atd.). Právě proto lze dovodit, že žalobní stesky nad jejím nepoučením jsou z materiálního hlediska liché.

Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, hodnotí krajský soud jako nepatřičný, neboť v něm je řešena zcela jiná situace. V odkazovaném rozsudku šlo totiž o případ, kdy sám podatel blanketního odvolání si stanovil lhůtu pro doplnění odvolání, kterou následně nerespektoval, přičemž po jejím uplynutí bylo o odvolání bez dalšího rozhodnuto. Nejvyšší správní soud posoudil tento postup tak, že „Pokud za této procesní situace správní orgán I. stupně nevyzval stěžovatele k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu a pokud následně žalovaný bez dalšího rozhodl, došlo ke zjevnému porušení procesních pravidel správního řízení.“

V přezkoumávané věci ale prvoinstanční správní orgán postupoval v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu, když zmocněnkyni žalobce vyzval k odstranění nedostatků odvolání a poskytl jí k tomu přiměřenou lhůtu. Nedošlo tudíž ke stejnému porušení procesních pravidel správního řízení, jak je namítáno. Ostatně v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž uvádí, že: „Teprve pokud by k odstranění vad podání ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu nedošlo, může být přistoupeno k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek. Účastníku řízení (ať už je zastoupen právním zástupcem či nikoli) však musí být ze strany správního orgánu dána možnost vady podání v přiměřené lhůtě odstranit.“ A k tomu v přezkoumávané věci došlo. Tento závěr je zcela logický, neboť absence poučení o následcích neodstranění nedostatků odvolání nemůže nic změnit na skutečnosti, že zde přestupková situace nastala, že proto musí být dále řešena, s čímž musí počítat zvláště samotný přestupce a podle toho se chovat, tedy být bdělý k ochraně svých práv. Jinými slovy, absence poučení o následcích neodstranění nedostatků podání ve stanovené lhůtě není takovou procesní vadou, která by mohla mít vliv na věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

K věci možno ještě dodat, že zastupuje-li zmocněnkyně Markéta Veselá přestupce opakovaně, tak že se jistě musí cítit odborně na výši. Jinak by přeci nenabízela své nepochybně nezištné služby (v opačném případě by se mohlo jednat o tzv. „vinklaření“) při zastupování v přestupkových věcech. Přeci by nehájila práva účastníků řízení jiným, než náležitým způsobem, když následky by nesl výhradně

zastoupený. Zmiňuje-li se proto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, rovněž o přiměřeném poučení, nemůže být pochyb o tom, že v případě Markéty Veselé k takovému přiměřenému poučení ve výzvě k odstranění nedostatků odvolání rozhodně došlo.

Stejně, jako v nyní krajským soudem přezkoumávané věci, tak ve věci řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 155/2014, byl právním zástupcem žalobce Mgr. Jaroslavem Topolem uplatněn odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, podle kterého je „konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací povinnosti správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatku podání ve lhůtě (přiměřené) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací“.

Nejvyšší správní soud k tomuto odkazu na zmíněný rozsudek však uvedl, že „tento rozsudek ovšem na posuzovanou věc nedopadá, protože správní orgán I. stupně stěžovatele k odstranění vad vyzval. Nelze z něj dovozovat právní neúčinnost výzvy k odstranění vad odvolání, obzvláště s ohledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatelova zmocněnce“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č.j. 1 As 155/2014-36 - bod 23).

Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 155/2014, šlo v podstatě o stejný případ, jaký je řešen tímto rozsudkem. Žalobce byl též v řízení o přestupku zastoupen obecným zmocněncem, který podal blanketní odvolání proti rozhodnutí o přestupku a žalobce byl rovněž zastoupený advokátem, Mgr. Jaroslavem Topolem. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí konstatoval, že „stěžovatel byl v řízení o přestupku zastoupen. Zástupce nebyl advokát, ale obecný zmocněnec. Tím však byla osoba vystupující v této roli a v typově podobných případech velmi často. Proto měla chápat, jakou povinnost správní orgán I. stupně ukládá, a jaké budou důsledky jejího nesplnění. Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy. Správní orgán I. stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu.“ Krajský soud tak posoudil žalobní námitku ohledně údajného neprovedení zásadní poučovací povinnosti v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

K uvedenému blanketnímu odvolání lze přičinit též poznámku, že rozhodnutí ponechat si námitky proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí až do vlastní správní žaloby, nebylo správným krokem, neboť v důsledku tohoto postupu se žalobce zbytečně připravil o posouzení svých námitek v obou instancích správního řízení. Zvláště když žalobce mohl v odvolání uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy, neboť omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115). Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 přestupkového zákona) totiž vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a

důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

Za nedůvodnou má krajský soud v této souvislosti rovněž žalobcovu námitku ohledně absence poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tato námitka se postupu žalovaného týkat nemohla, neboť odvolací orgán (žalovaný) by měl takovou povinnost pouze v případě, pokud by v odvolacím řízení sám rozšířil podklady rozhodnutí. To však neučinil, neboť při svém rozhodnutí vycházel ze stejných podkladů (viz § 90 odst. 1 písmeno c/ správního řádu) jako prvoinstanční správní orgán. A pokud jde o postup prvoinstančního správního orgánu, z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu neplyne, že by správní orgán nemohl rozhodnout ve věci ihned po projednání přestupku dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona a skončení dokazování při jednání (obdobně u soudů), a také k tomu obvykle dochází. Stejně jako v dané věci, jak je zřejmé z protokolu o jednání ze dne 7. 7. 2014. I s tím měl „ostřílený“ zástupce žalobce počítat, zvláště když byl o tomto svém právu v předvolání k projednání přestupku poučen a z jeho formulace bylo zřejmé, že správní orgán může rozhodnout v přestupkové věci právě při tomto jednání. Měl-li ji žalobce za rozpornou, tak krajský soud nikoliv, respektive v oné nyní žalobcem tvrzené rozpornosti se zákonem je právě to sdělení, že ve věci bude správní orgán rozhodovat bezprostředně po skončení dokazování. Odkaz žalobce na část rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 258/2008 má nadepsaný krajský soud za nepřípadný. Ve vztahu k projednávané věci je totiž obecný a nereflexuje její konkrétní skutečnosti. Ani tuto námitku pak žalobce ve svém odvolání neuvedl, neboť ji uplatnil až v žalobě. Stejně jako námitky o nesrozumitelnosti tvrzení „o společenské nebezpečnosti“ či „vysoké nebezpečnosti“, které na skutečnosti, že se žalobce dopustil daných přestupků, nemohou nic změnit. Kdo chce těmito „pojmy“ rozumět v intencích závěrů žalovaného, tak jim rozumí a nepotřebuje k tomu řešení akademických otázek rozdílů mezi trestnými činy a přestupky.

Lze tak uzavřít, že z uvedeného je zřejmá procesní strategie zmocněnců žalobce. Oddalovat věcné projednání a rozhodnutí přestupku, a za tím účelem nečinít žádná podání a ponechávat správní orgány v jakési nevědomosti, co do rozsahu přezkumu věci, a to v naději, že pomínou něco, s čím bude možno spojovat zrušení rozhodnutí o přestupku. Právě proto se nezúčastnili ústního projednání přestupku, podali blanketní odvolání, na výzvu k doplnění odvolání nereagovali a teprve, když bylo ve věci s konečnou platností ve správním řízení rozhodnuto, podává přestupce, již jako žalobce, správní žalobu. Ovšem s chybnou představou o důsledcích uplatnění námitek až v přezkumném soudním řízení, jak plyne nejen z uvedené judikatury výše, ale i např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č.j. 7 As 93/2015-36, v němž je mimo jiné uvedeno:

„Poukazoval-li stěžovatel na to, že před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných

správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. K tomu srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43.“ Stejně tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43, je uvedeno, že: „S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvláště, tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a s ohledem na rozsah přezkumu ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení“.

Z výše citované judikatury lze vyvodit jediný logický, racionální a zákonný závěr, a to, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoliv uvádět, přistoupí-li však na tuto „strategii“, musí počítat s tím, že ho mohou případně pro nestřežení si svých práv postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V.

Výrok o nákladech řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. února 2016

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce